

Vindplaatsen van *Lycopodium complanatum*. — In het nummer van *De Levende Natuur* van 16 Februari i.l., informeerde iemand naar vindplaatsen van *Lycopodium complanatum* var. *anceps*. Ik ben zoo gelukkig geweest die zelf een paar keer te vinden. Den eersten keer, nu jaren geleden, in de nabijheid van den zoogenaamden »Koepel van Viruly« (De Steeg), maar naderhand heb ik die vindplaats niet meer teruggevonden; ze is, meen ik, door dennenaanplanting verstoord. Den tweeden keer heb ik *Lyc. compl.* ontdekt, nu eveneens jaren geleden, bij Elspeet, dicht bij den karreweg naar Vaassen, een paar honderd meter buiten het Elspeetsche bosch, even rechts van den weg. Daarna ben ik er nog twee keer geweest, het laatst in 1911, en heb de vindplaats teruggevonden, waarvandaan ik ook nog prachtige, ruim een meter lange, exemplaren van *Lyc. clavatum* heb meegebracht. Als de *Lyc.* in vollen bloei is, is de plek reeds aan de lichte kleur der aren als een geelachtig veld uit de verte te herkennen. Dit was b.v. in 1910 het geval en toen heb ik mooie bloeiende takken (van beide soorten) voor mijn voormalige collega Dr. Posthumus meegebracht. De *Lyc. compl.* vormde daar vrijwel een kring van een meter of tien middellijn. De mooiste takken bevonden zich tusschen heidestruiken en in karresporen, waar de aren natuurlijk hoog op moesten schieten om aan het licht te komen.

Leiden.

J. E. VERSCHAFFELT.

***Muscari comosum* L. Pluimhyacint.** Op een excursietocht, door de leerlingen der Groen van Prinsterer-Kweekschool op 21 Juni 1916 gehouden, werd o. m. ook *Muscari comosum* gevonden. Reeds het vorige jaar had de jongeheer Radstake de plant ontdekt, maar toen konden we niet tot een beslissing komen. We hebben haar nu uitgegraven (ze werd anders afgemaaid, werd ons medegedeeld) en met behulp van Heukels' werk: »De Flora van Nederland«, Deel I, vonden we omtrent de Pluimhyacint het volgende: »Deze plant is onbehaard en heeft een vrij grooten bol. Het aantal bladen is meest 3 of 4, deze zijn lijnvormig, gootvormig, ruw gerand, rechtop-afstaand, omstreeks zoo lang als de bloemstengel. De bloeiwijze is een losse, ten slotte zeer verlengde tros waarin de onderste en de bovenste (onvruchtbare) bloemen verschillend van vorm zijn. De onderste staan ver van elkaar en zijn horizontaal afstaand. Haar bloemkroonbuis is bruinachtig met wijde opening en sterk naar buiten gekromde, witgroenachtige slippen. De bovenste zijn talrijk, vrij klein, elliptisch knotsvormig *fraai blauw*, hare stelen zijn 4—6 maal langer dan de bloemen.«

Verder vermeldt Heukels: »Volgens Grognot zou een Schimmel, *Ustilago Vaillantii*, de vorming van den kuif van onvruchtbare bloemen bewerken. Op die geslachtlooze bloemen volgen er naar beneden eerst eenige zonder ontwikkelde stamper en dan volgen de 2-slachtige.«

Waar voorts alleen Den Haag en Amsterdam als vindplaatsen genoemd worden wil de Redactie misschien wel door dat schrijven ook als vindplaats doen opnemen: Wittebrink, tusschen Hummelo en Zelhem.

De plant stond te midden van Slangekruid, Grijskruid, Avond- en Nachtkoekoeksbloem enz. aan den voet van een molen.

Doetinchem.

D. J. SAKKERS.

Snippen en kranen. — Op 18 April hoorde ik tegen het vallen van den avond in het Twickelsche bosch bij Delden een eigenaardig geluid, dat buitengewoon veel overeenkomst had met het »blèren« van een schaap of geit (alleen nog wat meer stootend, ongeveer aldus: mè-è-è-è-è-è-è). Iemand, die zich ook op den weg bevond meende, dat 't afkomstig was van een geit die in een sloot terecht gekomen was. Toen we evenwel het geluid boven ons hoorden — het dier beschreef n.l. wel 4 à 6 keer groote kringen boven ons heen — begonnen we er anders over te denken. Wanneer 't een vogel geweest was, moest ik hem gezien hebben, dunkt me, want zoo donker was 't nog niet. Daarenboven kon hij niet hoog gevlogen hebben, omdat het geluid zich snel verplaatste. Alleen meende ik één keer een zwarte stip boven me te zien voorbyschieten. Kan dat eigenaardige geluid (mij leek het daarvoor veel te zwaar) misschien door een of ander insect veroorzaakt zijn? Laat ik nog even hierbij opmerken, dat langs den weg groote moerassen liggen, waarin verschillende soorten watervogels huizen.

Borne (O).

H. J. PETERS.

Hoogstwaarschijnlijk wel. En het geluid, dat u zoo goed beschrijft is afkomstig van de watersnip, die daaraan zijn naam van »weerlam« of »Himmelszige« te danken heeft. Helaas wordt dat geluid in ons land hoe langer hoe minder vernomen.

TH.

Waterrietzanger. — Waarschijnlijk interesseert het U, dat ik den tweeden Paaschdag j.l. in den Ouden Koedoot nabij Rhoon, den echten Waterrietzanger heb aangetroffen. Hoewel hij ontzettend schuw was heb ik zeer beslist de drie kenmerkende kopstreepen waargenomen.

Rotterdam.

JAC. HESSING.